

přečnívajícím 8 cm nad povrch nástupiště, stojí vodní jeřáb, který byl v době nehody osvětlen petrolejovou lampou. Podle zjištěného stavu věci byla tehdy slabá mlha a bylo na cestě, po které se žalobce měl ubírat k přijímací budově, sice šero, ale osvětlení bylo přece tak dostatečné, aby cestující při zvýšené opatrnosti mohl železniční těleso přejít. Vystoupil-li žalobce z vlaku podle zjištěného stavu věci 21½ m za vodním jeřábem, musel vodní jeřáb vidět a musel s tím počítat, když měl kolem něho projít, že musí minout místo, které nelze upravit tak, jako je tomu při řádném nástupišti. Podle znalcovho posudku jest vodní jeřáb svým postavením a úpravou zcela shodný se všemi ostatními vodními jeřáby systému »Spitzner« a nelze na jeho úpravě se zřetelním na důležitost dopravní jistoty nic měnit. Na dráze nelze rozumně požadovat, aby upravila nástupiště tak, aby cestující při jeho přechodu nemuseli vůbec dávat pozor a aby byl každý úraz vyloučen. Jede-li kdo drahou, musí počítat s tím, že mu bude minout překážky, neboť přechod přes drážní těleso vyžaduje vždy zvýšené pozornosti, bdělosti a opatrnosti. Musí-li člověk i na chodníku na obyčejné ulici při nejmenší opatrnosti počítat s překážkami 8 cm vysokými, tím spíše měl tak učinit žalobce na drážním tělese, kde takových překážek může být mnoho. Ve vyvýšeném betonovém základu vodního jeřábu 8 cm nad povrchem nástupiště, kolem něhož se museli cestující ubírat k přijímací budově, nelze tedy spatřovat něco kromobyčejného v zařízení dráhy, nějakou nepravidelnost v provozu dráhy, zvláště když samy koleje dráhy jsou 13 cm vysoké a cestující opouštějící tehdy vlak museli překročit troje kolejnice a ještě 13 cm vysoký schod vedoucí z nástupiště pod verandu, jak na to znalec ve svém posudku poukázal. Skutečnost, že betonová deska vodního jeřábu vyčnívala 8 cm nad povrch nástupiště, nelze proto považovat za příhodu v dopravě. Mohla by ovšem být příhodou v dopravě, kdyby nebylo tehdy nástupiště dostatečně osvětleno, jak se to v žalobě tvrdilo, avšak nebylo dokázáno. Posuzuje-li se věc s vyličeného právního hlediska, bylo dovolání vyhověti.

Čís. 16271.

Není porušením předpisu § 46 honeb. zák. č. 49/1866 z. z. pro Čechy, nebyly-li obsílka k jednání o žalobě na náhradu za škodu učiněnou honbou a zvěří a vyzvání k jmenování důvěrníků doručeny žalovanému do vlastních rukou.

O tom, zda je dotčená žaloba důvodem po právu čili nic, mají rozhodovati všichni členové rozhodčího soudu, nikoli jen vrchní rozsudí.

(Rozh. ze dne 2. září 1937, R I 367/37.)

Srv. rozh. č. 11480, 10263 Sb. n. s.

P r v ý s o u d zrušil na zrušovací stížnost Josefa G. výrok smluvčího soudu ze dne 18. července 1935, jímž mu bylo uloženo nahradit Aloisu Č. škodu 808 Kč, způsobenou na jeho pozemcích lovnou zvěří.

D ů v o d y: Žalovaný se domáhá zrušení shora uvedeného výroku smluvčího soudu, uváděje mezi jiným též to, že mu nebyla doručena ani žaloba, ani vyzvání k jmenování důvěrníků, a že o tom, zda jest žaloba důvodem po právu, rozhodl pouze vrchní rozsudí a nikoli celý smluvčí soud. Výpovědí rozsudího Václava S. zjišťuje soud, že žaloba ani vyzvání k jmenování důvěrníků nebyly doručeny žalovanému, nýbrž lesní správě velkostatku v K., která též jmenovala dva důvěrníky, s nimiž vrchní rozsudí Václav S. celé řízení provedl. Výpovědí Jaroslava P., lesního správce velkostatku v K., jest zjištěno, že velkostatek v K. nepatří žalovanému, že lesní správce řečeného velkostatku není oprávněn ani k přijetí zásilek adresovaných žalovanému, ani k zastupování žalovaného, a že o otázce, zda jest žaloba důvodem po právu (má-li se dáti náhrada), rozhodl pouze vrchní rozsudí bez jakékoli debaty neb hlasování důvěrníků. Vylíčeným postupem porušil smluvčí soud předpisy § 46, odst. 1, 2 a 4, hon. zák. pro Čechy, a soud proto zrušil napadený nálezn podle posledního odst. dotčeného paragrafu. R e k u r s n í s o u d uložil soudu první stolice, aby po právní moci řízení, bude-li třeba, doplnil a znovu rozhodl. D ů v o d y: V honebním zákoně č. 49/1866 z. z. pro Čechy není předpisů o doručování, zejména není předepsáno, jak se má státi doručování (viz rozh. č. 11480 Sb. n. s.). Není také ani předepsána, že by žaloba a vyzvání k jmenování důvěrníků musely býti doručeny žalovanému přímo. Jest tudíž také možné náhradní doručení podle § 102 c. ř. s. Nebyla-li žaloba a vyzvání, které, jak ze spisů smluvčího soudu patrno, zněly výslovně na Josefa G., doručeny přímo jemu, nýbrž snad v jeho nepřítomnosti převzaty podle § 102 c. ř. s. někým jiným, nelze tuto skutečnost pokládati za zmatečnost, neboť tím nebyl porušen žádný z formálních předpisů §§ 46 a 47 honeb. zák. Podle § 46, odst. 2 a 3, čes. honeb. zák. má smluvčí soud po marném pokusu o smír rozhodnouti, má-li se náhrada dáti, a která; nemohou-li se však smluvčí dohodnouti, rozhodne o tom vrchní rozsudí rozsudkem (§ 46, odst. 4, řeč. zák.). Z toho plyne, že vrchní rozsudí rozhoduje sám bez přímého společného hlasování důvěrníků při tomto rozhodnutí, jsou-li důvěrníci o nároku a jeho výši rozdílného názoru. V souzeném případě nebyli důvěrníci obou stran, jak ze spisů patrno, o výši stejného názoru. Rozhodl-li vrchní rozsudí sám o výši v mezích návrhů důvěrníků, jednal podle zákona, a není proto jeho rozhodnutí zmatečné. Ježto se první soud, jsa veden mylným názorem, že nedoručení žaloby k vlastním rukám a že vynesení rozhodnutí vrchním rozsudím samým odůvodňují zmatečnost, nezabýval dalšími ve zrušovací stížnosti uplatňovanými důvody zmatečnosti, bylo jeho rozhodnutí zrušiti.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Podle § 46, odst. 6, honebního zákona pro Čechy ze dne 1. června 1866, č. 49 z. z. může býti proti výroku smluvčího soudu podána zrušovací stížnost pro nezachování toho, co je v tomto paragrafu nařízeno. V odst. 1 § 46 uved. zák. se praví: »Podá-li se žaloba o náhradu škody, vyzve vrchní rozsudí strany, aby si ve třech dnech zvolily po dvou dů-

věrnících». V § 46 není však nařízeno, že obsílka k řízení před smluvním soudem má být doručena do vlastních rukou strany. Podle zjištění nižších soudů vyzval vrchní rozsudí správu velkostatku v K., aby si jmenovala důvěrníky; uvedený velkostatek nepatří však žalovanému a lesní správa řečeného velkostatku není oprávněna ani přijímati zásilky adresované dovolacímu stěžovateli, ani ho zastupovati. Přes to však nemůže být tato skutečnost s úspěchem uplatňována zrušovací stížností, poněvadž podle spisů smluvčího soudu byl vrchním rozsudím Josef G., velkostatkář v K. (stěžovatel) vyzván, aby jmenoval důvěrníky, a není porušením předpisů § 46 řeč. zák., nebylo-li mu toto vyzvání doručeno do vlastních rukou. Stran bližšího odůvodnění poukazuje se dovolací stěžovatel na důvody napadeného usnesení, jež jsou v souladě s rozhodnutím č. 11480 Sb. n. s. Podotýká se, že rozhodnutí č. 9874 Sb. n. s. nelze v souzeném případě užítí, poněvadž výrok smluvčího soudu nebyl vůbec proti lesní správě velkostatku v K. jako straně vydán.

Oprávněna jest však další výtká dovolacího rekursu, že o důvodu nároku na náhradu škody rozhodl vrchní rozsudí sám bez důvěrníků. Příslušná ustanovení § 46 honebního zákona pro Čechy zní: Odstavec druhý: »Soud smluvčí má nejprve hleděti učiniti narovnaní a, nejde-li to, rozhodne pak, má-li se dáti náhrada, a která«; odstavec třetí: »Nemohou-li se smluvčí rozhodnouti, mnoho-li náhrada má činiti, rozhodne o tom vrchní rozsudí v mezích obapolných návrhů«. Ze srovnání dotčených dvou odstavců a čtvrtého téhož § 46, které dávají vrchnímu rozsudímu samostatnou působnost jen v některých otázkách, plyne, že o tom, zda žaloba jest důvodem po právu, mají rozhodovati všichni členové rozhodčího soudu, nikoliv jen vrchní rozsudí (srv. rozh. č. 10263 Sb. n. s.). V souzené věci namítl Josef G. před smluvčním soudem, že se necítí již vázán pachtovní smlouvou, uzavřenou o společenském revíru v T., a ohradil se proto proti povinnosti platiti náhradu škody, způsobené zvěří na katastru t-ckém. Vrchní rozsudí Václav S. udal jako svědek, že se o sporné otázce, o niž jde, informoval u okresního úřadu v K. a že tam mu bylo řečeno, že Josef G. jest nájemcem honitby. Podle svědecké výpovědi Jaroslava P. rozhodl vrchní rozsudí Václav S. sám o tom, že Josef G. jest povinen zaplatiti škodu, a o sporné otázce vrchní rozsudí debatu ani nezavedl, ani k ní nesvolil. Právě vylíčeným postupem vrchního rozsudího byl porušen formální předpis § 46, odst. 2, řeč. zák., podle něhož o tom, má-li se dáti náhrada, rozhodne smluvčí soud a nikoli vrchní rozhodce sám. Bylo proto důvodnému dovolacímu rekursu vyhověno a obnoveno usnesení prvě stolice, která zrušila výrok smluvčího soudu.

Čís. 16272.

Nezaměstnaným ve smyslu § 12, odst. 2, vl. n. č. 77/1936 Sb. z. a n. není, kdo se vskutku nevzdal své výdělečné činnosti, nýbrž dále koná práce patřící do oboru jeho dosavadní činnosti, třeba jen občas a příležitostně. Nezáleží na tom, zda má z nich příjem větší či menší.

(Rozh. ze dne 2. září 1937, R I 866/37.)